

Când picamărele tac

Mircea Chirilă

Dacă circuli prin oraș, este imposibil ca la 2-300 de metri să nu dai peste un mic șantier. Ba se sparge o stradă, ba se renovează o clădire. Se introduc țevi, se rașchetează asfaltul, se amenajează pietonale, este o efervescență de parcă la noi s-ar ține Olimpiada Constructorilor.

După ce s-au păpat banii europeni din vechiul exercițiu financiar, credeam că investițiile mari se vor mai domoli. După cum arată noile proiecte, însă, se pare că adevăratele șantiere de-abia acum încep. Conform estimărilor, se vor investi și mai mulți bani, iar după epoca podurilor intrăm în cea a pasajelor subterane.

Majoritatea orădenilor suportă cu stoicism acest veșnic zgomot de constructori. Ori oamenii sunt conștienți că nu poți face omletă fără să spargi ouăle, adică nu poți schimba magistralele de termoficare fără să răvășești asfaltul, ori deja s-au obișnuit în așa măsură cu disconfortul produs de șantiere că nu le mai pasă. Am văzut locuitori ieșiți în oraș numai pentru a-și face selfie cu noul pod. Oamenii au început să devină mândri de orașul lor, văd că mereu se întâmplă câte ceva, iar asta-i face să suporte mai ușor blocajele și alte neajunsuri de moment.

Orașul este în continuă dezvoltare și, ca-n viață, orice soluție ajunge să genereze noi probleme. Prin urmare, cred că o administrație serioasă nu va renunța niciodată la investiții, iar orădenii nu vor avea parte mereu de șantiere. Va trebui să ne punem cu adevărat întrebări despre destinul nostru și implicit al Oradiei atunci când se va așterne liniștea peste cartiere.

<https://www.ebihoreanul.ro/stiri/cand-picamarele-tac-145992.html>